

podle automobilového zákona bylo zavedeno, ježto měla býti řidiči věc svěřena. V souzeném případě dal žalobce motorem druhého žalovaného vléci svůj vůz, jež ostatně sám řídil. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil mimo jiné z těchto důvodů: Odvolací soud má za to, že vlek auta jiným autem jest dopravou ve smyslu § 4 aut. zák. Okolnost, že vlečené auto bylo řízeno jeho majitelem a doprava se dala jen tím způsobem, že auto žalovaného táhlo auto žalobcovo, nevylučuje pojem dopravy ve smyslu cit. místa zákona, an vlekoucí automobil ovládá vlečené auto, jež jest svěřeno řidiči vlekoucího auta, takže tu jde o ručení ve smyslu § 4 aut. zák. Jde dále o to, zda jsou tu další podmínky tohoto ustanovení zákona. V tom směru dospěl odvolací soud k názoru, že mezi stranami nebyla sjednána úplata za odvěčení auta z místa nehody.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

d ů v o d e c h :

V základní otázce, zda v souzeném případě šlo o přepravu osobního auta dovolatelova po rozumu § 4 aut. zák., schvaluje dovolací soud názor odvolacího soudu. Nesejde na tom, že přepravované auto se nedostalo do bezprostřední moci prvního žalovaného, a že je při přepravě řídil dovolatel. Rozhodným činitelem, který umožnil přepravu, byla právě činnost prvního žalovaného tím, že dodal pohonnou sílu ze svého nákladního auta, k němuž bylo připevněno osobní auto dovolatelovo, a že tímto způsobem bylo vlečeno. Lze připustiti, že zákon má především na mysli případy, kdy věc, vzavší škodu, byla na silostroj naložena, tedy na silostroji přepravována, ale není rozumného důvodu, proč by měl jinak býti posuzován případ, když věc byla silostrojem vlečena. I tu platí tytéž úvahy, jimiž se zákonodárce dal vésti při ustanovení § 4 aut. zák.

Čís. 12430.

Služebnost bydlení zavazuje vlastníka věci jen k trpění, nikoliv i k pozitivnímu plnění; zejména mu neukládá zákon, by hájil právo osoby k služebnosti oprávněné proti zásahům třetích osob.

(Rozh. ze dne 10. března 1933, Rv I 2005/31.)

Žalobci a jeho manželce příslušelo právo bydlení v domě žalovaných. Žalobu, jíž se domáhal žalobce na žalovaných, by mu ponechali služebnost bytu ve služební světnici, p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, zjistiť, že v přístupu do světnice nebrání žalobci žalovaní, nýbrž jeho manželka. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Ve věci samé není uplatněný dovolací důvod podle čís. 4 § 503 c. ř. s. opodstatněn a nižšími soudy byla věc s právního hlediska posouzena bezvadně. K dovolacím vývodům jest jen ještě zdůrazniti, že mylně se snaží srovnávati věcné právo služebnosti bydlení (§ 521 obč. zák.) s pouhým obligačním právem k bytu, neoprávnujícím takového uživatele bytu k petitorní žalobě proti osobám třetím, do jeho práv zasáhnuvším. Než tu právě dovolání přezírá podstatný rozdíl mezi věcnými právy, k nimž patří i služebnost bydlení (§ 521 obč. zák.), jako právy absolutními a mezi právy obligačními jako právy relativními, jakým jest na př. právo nájemní. Služebnost bydlení (§§ 504, 507, 521 obč. zák.) jako právo věcné zavazuje vlastníka věci jen k trpění (§ 482 obč. zák.) nikoli též k pozitivnímu plnění, zejména mu neukládá zákon, aby hájil práva osoby k služebnosti oprávněné proti zásahům třetích osob do nich, poněvadž věcně oprávněný požívá samostatné absolutní ochrany proti každému rušiteli, tedy i proti osobám třetím. Jinak jest dovolatele v této právní otázce odkázati k obširným důvodům plenárního rozhodnutí ze dne 17. května 1932 ve sb. n. s. 11.674.

Čís. 12431.

Výklad pravidel pro šekové řízení.

Byl-li příkaz výplatou peněz proveden šekovým úřadem teprve, až když byla odkryta zpronevěra úředníka, jenž vklady zpronevěřil, hradí se vlastníku šekového účtu jen 1% úrok ve smyslu §§ 12 a 14 pravidel.

(Rozh. ze dne 10. března 1933, Rv I 2016/31.)

Žalobce, velkoobchodník, obchodoval s konsumním družstvem ve V., jež platilo dodané zboží na účet žalobcův u poštovního šekového úřadu žalobcovými složenkami. Poštovník ve V. zpronevěřil z částek pro žalobce došlých 10.000 Kč. Žalobce uplatnil nárok na náhradu zpronevěřených částek u ředitelství pošt a telegrafů i s 8% úrokem z prodlení, odůvodňuje to tím, že musí sám platiti debetní úrok vyšší. Ředitelství pošt a telegrafů přiznalo žalobci částku kapitálovou, pokud se však týkalo úrokové částky, uznalo jen nárok na 1% úroků a vzhledem k tomu vyplatilo žalobci kromě zpronevěřené částky 10.057 Kč i 1% úrok až do 15. června 1930, t. j. do dne výplaty. Žalobce uplatnil pak nárok ohledně výplaty 8% úroků u ministerstva pošt a telegrafů ve smyslu § 219 pošt. ř. čís. 317 z roku 1916, ale žádost ta byla odmítnuta. Žalobě, domáhající se zaplacení 8%ních úroků vyhověl procesní soud první stolice potud, že přisoudil žalobci 6%ní úroky. V otázce, zda jest přiznati úrok vyšší než 1%, uvedl v důvodech: Pro rozhodnutí o tom, zda žalobce má nárok na 8% úrok z prodlení, ze zpronevěřených částek za dobu od jejich složení až do 15. června 1930, jest rozřešiti: především otázku, zda žalobce v souzeném případě